

663 SKRIVELSE OM SKOGSVÅRD, JORDBRUKARNA, MISSVÄXT, KONKURSER ETC.

HUB, JVS handskriftssamling

||På de små från en egare till annan öfvergående jordlotterna, ha en skogsskötsel för afverkning af ståndskog icke uppehållas. Också har exporten hittills uppehållits endast af den skog, som ännu kvarstått från urskogens tider. Något välstånd har sköflandet deraf icke kunnat medföra.|| Der denna industri ännu utgör en näringskälla för befolkningen, der är råhet och fattigdom dess följeslagare, och det är i sådana trakter statens understöd under de förgångna åren varit som mest påkallad. Men detta må allt tillhöra ett öfvergångstillstånd, och obestriddigt är, att denna tillgång, när missvexten härjat, varit en ovärderlig lycka. Den skall dock försvinna. Och så mycket beklagligare är det, om jordbruket då icke hunnit den ståndpunkt, att missvexternas omfång och inflytande förminskats. Det är detta så högt påkallade framskridande, som i sin mon hindras af jordbrukarens närvarande oförmåga att gifva arbete. Och det beklagligaste är, att denna förmåga för stunden är omöjlig att afhjelpa. ||Skulderna äro konsumtionskulder. Att förvandla dem till fasta lån är ruinerande. Det på jordbruket nedlagda arbetet åter ersättes långsamt, och lån på detta ändamål kunna genom några felslagna skörder blifva lika förstörande desto lättare då låntagarens ställning förut är dålig.|| Ingen torde derföre kunna tillråda, att nu gifva allmogen tillfälle till ytterligare skuldsättning. Af de omtänksama skulle ett sådant tillfälle icke ens begagnas. Beklagligen har tidernas hårdhet vållat, att troligen en icke ringa del af Hypoteksföreningens utländska lån kommit till låntagare, hvilka i nödens stund tillgripit denna utväg att uppehålla sig för ögonblicket, utan någon möjlighet att fortfarande erlægga der föreskrifna annuiteten i lånen. Ingen tänkbar räntenedsättning torde kunna förändra detta förhållande, förrän goda skörder gifvit jordbrukaren den styrka, att han verkligen förmår använda erhålna lån till sin förkofran.

Med smärta måste hvar och en se förteckningarna på de till auktion utlysta lägenheterna. Den del af desamma, som är seqvestrerad för obetalda kronorester, kan man dock hoppas skola blifva betydligen reducerad, ty det vanliga är, att betalning mellankommer. Dertill har all möjlig lättnad gifvits de restskyldiga. Att tillåta två års utskylder innestå, skulle föga lända till någon hjälp. Dessutom ingår i uppbördens kommunala utskylder, med hvilkas betalande anstånd icke kan af styrelsen beviljas. Hvad särskildt angår erhålna lån af kronan, medgifves anstånd öfverallt, der trängande behof det erfordrar ||och återbetalningen än i de två *** lånen fördelad på ända till 5 à 7 år.|| Men hvilken möjlighet finnes väl, att hindra hemmansförsäljningar för enskilda fordringsegares räkning? Långgifvaren behöfver sitt kapital eller finner det vara osäkert placeradt i en egendom, som i gäldenärens hand dag för dag faller i värde. ||Kanske kunde tillgång till amorteringslån i ett eller annat fall gagna. Men flera af dessa försäljningar utgör slutakten af innehafvarens lättsinniga spekulationer och vinglerier.|| Öfverhufvud måste det antagas, att de tvungna försäljningarne skola föra jorden från egare, som icke förmå att sköta densamma, till sådana, som ega nödigt kapital eller åtminstone kredit,

Vid hvarje plan att bereda jordbrukaren ökad tillfälle till lån, måste man tänka på nästa skörd. Om den skulle misslyckas, och nya lån behöfvas till föda och utsäde, hvarmed skall då ränta och afbetalning å de redan erhålna erläggas? ||Exempel finnes på de dugligaste

jordbrukare, som blifvit ruinerade genom erhållna odlingslån. De hafva samvetsgrannt använt lånen till kärrodling och andra företag. Men det har inträffat, att de ända till 6 år å rad besått fälten, utan att skörda utsädet. || Skulle nu t. ex. Hypoteksföreningen söka förskaffa sig ökad kapital från utlandet, är det fara värdt att dess solidariskt ansvariga delegare kunde få bära förlusten af detta försök, och hvarje annan kombination skulle leda till ett liknande resultat.

Hvad här anförts gäller väl förnämligast jordbruket i de af missvext hårdast drabbade länen. Men det har mer eller mindre sin tillämpning i alla delar af landet. || Ty äfven der skuldsättningen varit mindre eller kunnat undvikas, äro dock besparingarne medtagna, och senaste skörd har haft att fylla en uppkommen brist. ||

Den frågan må tilläggas: är jordbrukarnes ställning svårare än den förut i detta land varit efter landet öfvergångna missvexter? Hvar och en, som känner förhållandet och älskar sanningen, skall till denna fråga svara Nej. Missvexterna hafva blifvit svårare att bära, emedan en förubblad befolkning skall födas. Men detta oaktadt hafva nöden, sjukdomen och döden herjat mindre, än någonsin tillföre. Den enda omständighet, som nu försvårar ställningen är den, att jordbrukaren är mera skyldig, emedan tillfället till lån varit större. Men detta motväges deraf, att en stor del af denna skuld består i amorteringslån || samt att af den ökade lättnaden att, om goda skörder följa, betala skulderna. || Skilnaden nu mot förr är den, att ställningens svårighet är allmänt kunnig – och vida mera än detta, ehuru en stor del af de falska uppgifterna och öfverdrifterna efterhand redan blifvit af händelsernas egen logik vederlagda,

Beklagas måste det äfven, att så många konkurser inträffat. Men redan hvad som kommit till allmänhetens kännedom visar, att deras orsak icke varit tillfällig förlägenhet, utan verklig insolvens. Vid hvarje affär borde äfven sämre konjunkturer och förluster, som tillhöra affärslifvet, vara tagna i beräkning. Än mer bör det förutsättas, att en tidpunkt skall inträffa, då det icke går an att med lånomsättningar uppehålla en redan underminerad ställning. Mången nybörjare kan väl befinna sig i den belägenhet, att tillgångar föga öfverstiger skulden. Men en sådan ställning kan aldrig i längden uppehållas. Än mindre kan det bära sig, att i ett tiotal år öka skulden, utan att behållningen förkofras. Många exempel visa tyvärr, att ett sådant förhållande i förvånande stor skala egt rum. Man har tadlat, att Finlands Bank uppmuntrat en sådan skuldsättning. Det oerhörda belopp, Banken nu har utestående i konkursmassorna kan anses utgöra ett bevis för ett sådant yrkande. Men bankens förfarande har dervid stått i öfverensstämmelse med det rådande tänkesättet – som i bristen på kapital sett det enda hindret för industrins förkofrande. Man tadlar det nu lika häftigt, att banken icke mera fortsätter med en såbeskaffad utlåning.

Att derjemte kreditens rubbning i utlandet, och de ogynnsamma konjunkturerna för exporten och den minskade konsumtionen inom landet beredt öfver solida industriidkare förlägenhet, är känd sak. Men att hittills ingen enda sådan nödgats inställa sina betalningar, bevisar, att utvägar funnit att öfvervinna densamma. Hvad från statens sida blifvit tillgjordt, för att härtill medverka, skall i en följande artikel sammanställas.